

II.

door NANNIE VAN WEHL.

Meneer Van Duinen, mag een moeder haar ondervindingen en meditaties over den huissleutel eens mededeelen? U hebt 't zoo speciaal over de Vaders.

En ergens anders ligt juist een artikel van me, waarin ik pleit en smeeek, dat we 't toch zoo véél mogelijk zonder de Vaders af zullen doen. De maatschappij eischt zóóveel van hen, dat wij vrouwen, moeten probeeren zulk soort dingen zelf voor mekaar te krijgen. Ik heb onze kinderen den huissleutel gegeven — toen hun handjes sterk genoeg waren een Lipssleutel in een Lipsslot om te draaien.

Ze zijn nu veertien jaar, zoon; zeventien jaar, dochter.

Ik ben op 't idee gekomen omdat ik toen streefde, gelijk we allen toen streven moesten naar vereenvoudiging van de huishouding. Het was in de jaren, dat „men” van drie op één stuk personeel kwam.

Goed heb ik me toen de toekomst voor oogen gesteld. En soms waren er jonge menschen, zoons van vriendinnen, die tegen hun moeder mopperden: „Die kleine aap heeft de huissleutel en ik niet.” En dan heb ik lachend gezegd: „Wie weet, of de dag niet komt, dat ik mijn zoon den sleutel af moet nemen, zooals de dag zal komen, dat je moeder hem jou geeft.” Doch ik heb dat alleen maar gezegd om te troosten. Niet, omdat ik 't meende.

Den huissleutel geven, is een daad van vertrouwen. Den huissleutel niet geven, is een manier, om met geweld te regeeren. Vooral, als daar 't pak slaag nog bij komt.

Meneer Van Duinen zegt: „Het is zoo gemakkelijk om toe te geven en te zeggen: hier is de huissleutel, ga je gang maar.”

Mij dunkt, je moet alleen maar zeggen: „hier is de huissleutel.” En dat sluit om den drommel niet in, dat ze dan hun gang kunnen gaan.

Maar wat sluit dat wèl in?

Dat het ééne dienstmeisje gespaard blijft om voor kinderen, die in de vrije middagen lessen en speelluren hebben, boeken en kleeën moeten komen verwisselen, etcetera, etcetera, niet naar de bel behoef te loopen als moeder bijvoorbeeld bezoek heeft.

Dat moeder niet nõg meer moet open doen 's morgens, als ze juist met wat anders bezig is. En dat moeder heerlijk naar bed kan gaan en lichamelijk al-vast-rusten en bij haar gezegende leeslamp weer eens heerlijk bij kan komen met haar lectuur, als er een uit is. Of dacht U, dat ik zou gaan slapen? Daar is geen kwestie van; dat weten ze ook wel. Er moet toch nog verslag worden uitgebracht. En mocht 't eens een keer later zijn geworden, dan is afgesproken, dan merk ik aan hun preciese uitleggingen hèèl goed, dat ze 't nèt zoo ellendig gevonden hebben, me uit den slaap te hebben gehouden en..... ik heb een dwaas hart..... me in onrust te hebben laten verkeeren als U 't vond, wanneer U zich te laat bij Uw vader aanmeldde.

En dan sluiten en grendelen ze zelf.

Nu over dat verliezen.

Mijn dochter heeft den sleutel nog nooit verloren en heeft 'm zeker al zeven jaar. Mijn zoon heeft èens, waarschijnlijk door een afgesprongen knoopje, portemonnaie met sleutel en al verloren, maar omdat hij er dadelijk op los ging en hemel en aarde bewoog, is de sleutel weer terecht gekomen.

Een sleutel bij laten maken, kost f 1,25. Een nieuw slot laten maken

om een verloren sleutel is toch alleen maar noodig als de sleutel verloren wordt met naam en adres er bij. Daarom bevelen we de kinderen steeds aan, hun sleutel apart te houden van wat ze aan naam en adres bij zich dragen.

Onlangs zat ik ergens op bezoek in een erker, met uitzicht op de voordeur. De drie kinderen des huizes, de oudste al achttien, liepen méér dan bar af en aan. Dan kwam het meisje telkens van de eerste verdieping. De huisvrouw dacht er niet aan, open te doen. Toen hield ik mijn sleutelpreek. Ik kreeg nul op het request. Verliezen..... hun gang maar gaan. De oudste dochter kwam thuis en ik, mijn zaak, of liever de zaak van het dienstmeisje niet verloren willende geven, begon opnieuw: „Ik zeg tegen je moeder, geef ze den sleutel.....” En zij: „Hou maar, die verlies ik toch! Ik verlies alles! Denk maar eens aan dat en dat en dat..... nietwaar Moeder?” Mijn eigen kinderen heb ik al jaren lang voor gehouden: Dat het klungelig is om de dingen te verliezen en dat 't nóg klungeliger is om zoo iets te vertellen, alsof het interessant staat..... zoiets als een gebrek van je zenuwgestel..... —.

Ach Heertje.

Want zóó zijn er.

Meermalen snuiven de vrienden en vriendinnen..... die groote meiden van zeventien jaar en ouder: „Heb jij den sleutel? Nou maar... die was ik zóó verloren.....”

Mocht een kind den sleutel tot twee keer toe verloren hebben, dan zou ik zeker de kosten niet meer maken voor een derde..... Maar zeggen: „jij bent nog een te groote sukkel voor den sleutel.....”

Over te laat uitblijven praat ik niet eens. Dat is altijd even erg en schandelijk, met of zonder sleutel.

Laat ons Vrijheid!

door J. B. DE VRIES VAN DEN HOUTE.

„Over kuddeschapen” van mevr. Nannie van Wehl heeft mijn verbazing gaande gemaakt. De teergevoelige schrijfster sprak over zich zelf „de scherpste veroordeeling” uit, toen zij de vreugde van haar kind ontwaarde over het feit, dat zij het een pretje gunde, waartegen zij zich eerst lang had verzet! Haar dochtertje verspilde energie — ja, het staat er: „verspilde” —, toen het kind door haar weigering berusting verkregen had „in haar lot”!! Groote en eeuwige vraag bij de opvoeding: is de wijze van omgaan met de kinderen waarbij

nooit „neen” gezegd wordt, ook de beste, al is ze ongetwijfeld de makkelijkste? Moet wrijving tusschen ouders en opvoeders gelijk gesteld worden met „eeuwige en erfelijke ruzie”? Is de tegenovergestelde methode, waarbij de ouders in hun „neen” volharden, er slechts een, waarbij „energie verspild” wordt? Of eene waarbij energie wordt opgehoopt? M.i. was mevr. van Wehl's energie pas „verspild”, toen zij ontijdig toegaf.

Maar het typeerendst was voor mij het artikeltje in de woorden: „Het geval van die Jenny heb ik geschreven om moeders, die net als ik zoo op haar stuk stonden, van haar stuk te duwen.....” Aha, de aap uit de mouw! Omdat mevr. van Wehl slap geweest is, wil zij, dat anderen, zooveel mogelijk anderen, het ook worden! Geen geestdrijviger ongeloofigen dan renegaten: een ervaring, die mijn vrouw en ik de laatste jaren bijna dagelijks opdoen. Het merkwaardige n.l. wat men ondervindt, als men zelf door leeftijd, portemonnaie, neiging en temperament tot de „arme ouderwetsche achterblijvers” gaat behooren, is, dat men, ofschoon zelf wellicht volkomen gelukkig in zijn afzondering, van alle kanten bestormd wordt door welwillende vrienden en kennissen, die door de edele bedoeling gedreven worden, om je tegen wil en dank mee te sleuren naar de „voorste rijen”.

Een jaar of vier geleden b.v. was het nog nimmer voorgekomen, dat wij onze kinderen alleen uit logeeren gezonden hadden naar ooms of tantes of — moderner! — als betalende logétjes bij vreemden in den kost gedaan terwille van natuurlijk vreeselijk noodige weekenden of vacanties van hun doodvermoeide ouders. Onze bezorgde familieleden en vrienden waren het er toen over eens, niet alleen dat wij noodig eens „rust” noodig hadden, maar ook dat wij zodoende onze kinderen opvoedden tot schuwe en wereldvreemde wezeltjes.

Sinds jaren slaat mijn beste vriend, telkens als hij uit het buitenland bij ons komt logeeren, zijn handen vol verbazing boven zijn reeds kalenden schedel ineem, als hij het vrouwelijk deel van onze kleine „kudde” nog steeds ouderwetsch gekapt, gekruld en gelokt ziet: „Hoe is het mogelijk, nog steeds zoo on-modern!” Het is

DAMESHOEDEN
MAISON W. G. VAN DER LAAN
BARTELJORISSTR. 6 - TEL. 12145